

Opinie & analyse

Alles verandert, schrijft **GIDEON BOIE**, het is dus hoog tijd om creatief aan te slag te gaan met verkeerskegels, nadarhekken en een streepje verf.

De stad hertekenen, nu kan het

Na weken lockdown is niets noemenswaardigs gebeurd om social distancing in de openbare ruimte te faciliteren. Ziekenhuizen creëren in een oogwenk extra capaciteit voor intensievezorg. Huishoudens werden van de ene dag op de andere omgevormd tot online leerplekken en arbeidsplaatsen. Supermarkten worden vertrimmerd om de toestroom van klanten te doseren en het kassapersoneel met het oog op dezelfde veiligheidssredens, ook hier met hetzelfde averechts effect dat voetgangers saamengedrongen worden op smalle voetpaden.

Als het op de inrichting van de stedelijke ruimte aankomt, dan is er voorlopig weinig positiefs te melden. Het is sprekend voor wat mobiliteits-expert Kris Peeters het 'vooruitperspectief' genoemd heeft, dat een van de eerste maatregelen in het kader van covid-19 het opschorten van parkeerboetes was. Het gebeurde in Brussel, in Leuven en in Gent. De maatregel is paradoxaal, om niet te zeggen obsceen, toch in het licht van de boodschap om in je kot te blijven en enkel essentiële verplaatsingen te ondernemen.

Ondertussen circuleren beelden van steden over de hele wereld die straten opstellen voor fietsers en voetgangers, van Berlijn tot Bogota en Winnipeg. Zelfs in een autoverlaafd land als de VS wordt het roer omgegooid: New York, Oakland en vele andere steden. Het gaat niet om zware infrastructuurwerken, maar om verkeerskegels, nadarhekken en hoogstens een extra verfstreepje. Wenen installeerde een eenvoudige regel die sommige straten kwalificeert als woonerf. De lichte, tactische interventies spelen snel in op het veranderde evenwicht op straat en de roep om ook in verkeersinfrastructuur een veilige afstand te kunnen houden.

In België stellen minimale interventies de overheidsdiensten in staat om alles bij het oude te laten. Op enkele fietsroutes rond het Koninklijk domein van Laken werd de wachtlijn aan verkeerslichten aangepast met veertig seconden in het voordeel van fietsers - in normale tijden werd er bijna gevochten om vijf seconden extra. De eengestige veldaad leidt de aandacht af van het verlaten straatbeeld, op die route minstens tweemaal drie rijvakken breed.

GIDEON BOIE

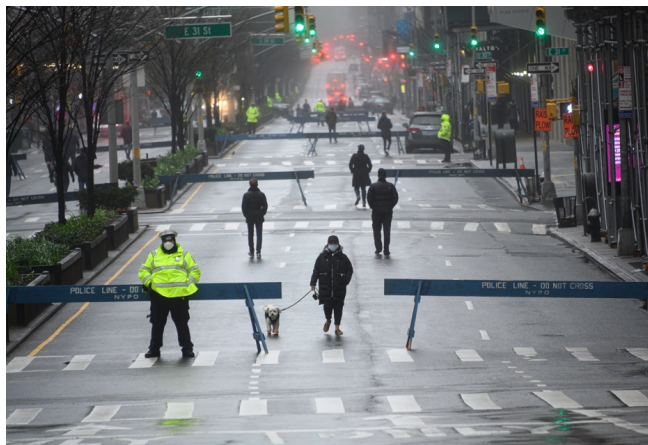
Wie? Docent en onderzoeker Faculteit Architectuur (KU Leuven).
Wat? Overal ter wereld worden straten opgesteld voor fietsers en voetgangers.

Wandelaars worden samengedruwd op voetpaden die niet breder zijn dan de corona-norm van anderhalve meter

Als we spreken over de inrichting van de openbare ruimte, kennen de overheden enkel de taal van restrictie en repressie. De politie en buurtwachtters zijn druk in de weer om de adviezen van virologen af te dwingen. Niet op het gras lopen, niet met de bal spelen, niet stilzitten, niet te dicht op elkaar lopen. Wie niet horen wil, krijgt een flinke boete. De aanpak heeft een goede reden, want de sterftcijfers liggen er niet om.

Parkeerboetes

Het paradoxale resultaat van deze aanpak is dat wandelaars samengedruwd worden op voetpaden die vaak nauwelijks breder zijn dan de coronanorm van anderhalve meter. Het topunt was wellicht het afsluiten van

Park Avenue in New York City is autovrij gemaakt. © Getty Images

Een zomerkamp is geen muziekfestival

WIM VERSCHUEREN hoopt dat er zo snel mogelijk duidelijkheid komt over de kampen.

Niets menselijks is een scout vreemd. Nederig medeleven, met iedereen die leeft in deze crisis, op welke manier dan ook. Dankbaarheid tegenover zorgverleners, experts, politici ... al wie momenteel op de barricaden staat. Geneueerde trots ook. Onze jongeren doen het fantastisch. Een online jeugdbeweging uit de grond stampen, met scouting een 'buitenDienst' opzetten voor hulp aan buurtbewoners, bijdragen tot maatschappelijke verantwoordelijkheid door creatief mee 'bijknuffen' te roepen, zingen en dansen.

Maar we blikken ook voorzichtiger en onzeker vooruit naar de zomer. De zomerkampen zijn het orgelpunt van een scouts- en gidsenjaar, maar ze zijn meer dan de kers op

de taart. Op kamp gaan is een essentiële speelmethode in de leer methode van scouting. Waar de oudste jongverkenners, onze 'derdejaars', in september nog als een soort meeter en peter voor hun twee jaar jongere makkers, de 'eerstejaars', moesten zorgen, oefenden ze intussen alle vaardigheden om tien dagen als patrouille te kunnen samenleven in de gezonde buitenlucht. Tenten opzetten, een kookvuur sjoeren om samen op te stoken en te koken, solidair het werk verdelen om nadien splenderwijs met kaart en kompas op verkenning te gaan, te land of te water. Onderweg hebben ze ook elkaar - en zichzelf - leren ontdekken.

Fysieke en mentale ruimte

Sommigen kijken al een heel jaar uit naar het uitspreken van hun scoutse belofte of het krijten van hun totiem. Kampruiten dragen bij tot dat allesverwarmende gevoel van verbinding. Een veilige haven in tijden waarin de rest soms op losse schroeven lijkt

Onderzoek het gezondheidsrisico en neem een doordachte beslissing die geldt voor alle gemeenten in België

te staan. In opvoeden schuilt ook 'voeden'. Tijdens de lockdown valt een deel van die voeding weg. Veel kinderen en jongeren missen prikkels en uitdagingen of hebben te weinig fysieke en mentale ruimte om te kunnen experimenteren. Ze hebben honger. Honger naar ontmoeten, naar spelen; naar zowel kattenkwaad als samen verantwoordelijkheid nemen. Ze willen weg kunnen tuimelen in het leven en al doende leren. Er is geen betere plek om deze honger te stillen dan op een kamp. Scouting is misschien al lang niet meer

zo essentieel geweest als vandaag. Na de crisis zullen we moeten heropbouwen. De sterke schouders - de 'derdejaars' - in onze samenleving, gaan moeten zorg dragen voor wie het even met wat minder moeten doen. We zullen solidariteit nodig hebben. Mensen die de verantwoordelijkheid van het samenleven onder de knie hebben. Mensen die hun scoutsbelofte hebben uitgesproken en nooit gestopt zijn met leren verantwoordelijkheids nemen. Leiders die menig zomerkamp hebben meegemaakt.

Kleine bubbel

Een zomerkamp is geen muziekfestival. We lokken géén internationale bezoekers. We verzamelen generatiegenoten, veelal uit hetzelfde dorp, in een kleine bubbel, die we verplaatsen naar een ander dorp, ver weg of dichtbij, om daar tien dagen in een soort quarantaine te gaan leven. Toegevoegd, de onderlinge interacties in de bubbel zijn even talrijk als heerlijk, maar die met de

buitenwereld kunnen wel tot een minimum worden beperkt. Beste ministers, lokale besturen, beleidsmakers en experts, durf dit verschil tussen een muziekfestival en een zomerkamp te maken. Ik pleit voor onderscheid, niet voor een privilege. Onderzoek het gezondheidsrisico en neem een doordachte beslissing die geldt voor alle gemeenten in België. Toon daarbij inzicht en erkenning voor de essentiële 'voeding' die jeugdbewegingen kunnen zijn. En laat het opvoedend project van het onderwijs dat van onze jeugdbeweging niet onmogelijk maken door dit school- of academiëjaar te verlengen. Intussen bereiden wij ons op alle scenario's voor.

WIM VERSCHUEREN
Verbandscommissaris Scouts en Gidsen Vlaanderen.

KORT & BONDIG

HET VERGROOTGLAS OP ANDERLECHT

Het voorbije weekend overleed Adil, een jongen uit Kuregem, mijn wijk in Anderlecht. Vreselijk, niet het minst voor zijn familie en vrienden. De onderzoeksrechter moet uitklaren wat precies gebeurde. Zo hoort het ook in onze rechtsstaat.

De dood van Adil raakt onze wijk in het hart. De rellen deden dat op veertig seconden in het voordeel van Facebooksociaalgenoten, kort daarvoor nog wannabe-virologen, zaten op de eerste rij. Ze waanden zich vidoere van een voorval waar ze niet bij waren.

Dat rclschoppers een zinloze aanval op de politie en onze hele wijk openden, is onaantvaardbaar. Wie dit misbruikt om alle Kuregemse jongeren over dezelfde kam te scheeren, zit even fout. Dertig mensen uit onze politiekezone werden aangehouden. Geen fait divers, maar net representatief voor de 7000 jongeren die in Kuregem wonen. Wie dit gedrag op de volledige wijk projecteert, schaadt de overige jongeren, en alle bewoners.

Dat is jammer, want onze wijk gaat de goede kant op. De voorbije tien jaar zijn er bijna 30 procent minder misdrijven, in vijf jaar is de jeugdwerkloosheid gedaald met 15 procent. Onze jeugd spendeert haar tijd vooral in jeugdhuizen, buurtcomités, sportclubs. Waar affiches van de Rode Duivels hangen. Zoekertjes voor bijlessen en oppassuren. Waar gedeelde hoop leeft op een betere toekomst. En vertrouwen in elkaar om de vele obstakels te overwinnen.

Want die zijn er. De postcodiscriminatie. De ernstige onderbemanning bij de politie. De etnische profilering die jongeren angst aanjaagt. En de achterstand van het gerecht die de meest gemotiveerde agenten ontmoedigt. Bovendien is er zoveel verloop, zowel in de korpussen als in de bevolking, dat nabijheidspolitie onbegonnen werk is.

Maar er zijn oplossingen. Voor Kuregem en Anderlecht, en voor de rest van het land. Gesperd antidiscriminatiebeleid op de arbeidsmarkt, meer middelen voor wijkpolitie, een performant gerecht, degelijke huisvesting voor iedereen en een openbare ruimte waar we trots op kunnen zijn. De mensen liggen er. Dankzij het werk van straatboekwerkers, buurtverenigingen, wijkpolitie, leerkrachten en iedereen die ervoor blijft gaan. Dat engagement zorgt voor fantastische initiatieven zoals Cultureghem en Moks. In Kuregem wonen geen verloren generaties, maar duizenden jongeren die al over ontelbare obstakels sprongen en onvermoed verder blijven timmeren aan hun toekomst. Tijdens de rellen werd het vergrootglas op Anderlecht gezet. Het wordt tijd dat het vergrootglas ook eens de vele succesverhalen uit de wijk uitlijt, je kunt er niet omheen. Maar je moet wel kijken.

JUAN BENJUMEA-MORENO
Brussels Parlementslid (Groen), inwoner van Kuregem.

DE VERRIJZENIS JOZEFIE VAN BEEK

LAAT LOUISA MAY ALCOTT LEVEN VAN LOF

En als je hoofdpersonage een vrouw is, maak dan voor dat ze getrouwd is aan het einde. Of dood'. Aan het woord is uitgever Mr. Dashwood. Hij zegt het tegen Jo March in Greta Gerwigs recente verfilming van *Little women*, nadat hij haar verhaal heeft gelezen. Hij wil het publiceren, 'met aanpassingen. Het is te lang'. Jo is dolblij, hij mag het hebben en schrappen naar eigen goeddunken. In haar script schreef Gerwig er tussen haakjes bij: 'Money over art'.

Ook Louisa May Alcott verkoos geld boven kunst. Haar beroemde boek, *Little women*, was er een dat ze liever niet wilde schrijven. Ze pende het in sneltempo neer op verzoek van haar uitgever. Enige motivatie: geld. Want haar familie was nog veel armer dan de fictieve familie March uit *Little women*. Ze verhuisden een keer of dertig omdat ze de huur niet konden betalen. Vader Alcott, een vriend van Emerson en Thoreau, was zo gefocust op het leiden van een 'smetloos spiritueel leven', zo schrijft Anne Boyd Rioux in haar boek *Meg, Jo, Beth, Amy. The story of Little women and why it still matters*, dat hij zijn gezin uit het oog verloor. Wat hij niet uit het oog verloor, was het schrifttalent van zijn dochter. Louisa publiceerde verhalen om het gezin te onderhouden - ze leerde zichzelf tweehandig te schrijven zodat ze ook bij vermoedelijkheid of krampen kon doorgaan.

Maar toen haar uitgever haar vroeg om een boek over meisjes te schrijven, noemde ze het genre 'morele pap voor de jeugd'. In haar dagboek noteerde ze: 'Ik hield nooit van meisjes en kende er ook niet veel, behalve mijn zussen'. Maar haar uitgever drong aan, en Alcott baseerde haar boek op haar zussen, met Jo - met haar 'jongensachtige gewoontes' - als haar literaire avatar. Al in het eerste hoofdstuk blinkt het: 'Ik moet er niet aan denken volwassen te worden en 'Miss March' te zijn met een lange jurk aan, zo stijf als een gesnoeihaag! Het is al erg genoeg om een meisje te zijn. Ik hou van jongenspelletjes en jongenskluksjes en jongensmanieren!' Was ik maar een muzikant!

Alcott was niet trots op haar werk, maar schreef in haar dagboek: 'Ik kan het me niet permitteren voelgeregren te zijn en te sterven van de honger'. Verhongerden hoefde ze niet te doen: *Little women* verscheen in oktober 1868, een twee weken later was de volledige oplage van tweeduizend exemplaren uitoverkocht. Sinds 1868 is het boek onophoudelijk in druk geweest. Omdat Alcott niet had gekozen voor een eenmalige betaling van 1.000 dollar voor de rechten op haar boek, maar voor een voorschot

van 300 dollar en een royalty van 6,66 cent per verkocht exemplaar zat haar familie er plots warmjes in. *Little women* leverde haar roem en de financiële zekerheid op waar ze zo naar had verlangd.

Het eerste deel heette *Little women, or, Meg, Jo, Beth and Amy*, en de fans schreeuwen al snel om een vervolg waarin Jo zou trouwen - het liefst met Laurie, de eenzame, maar aimabele *boy next door*. Alcott zocht, zij het met een wrange twist: Jo trouwt, maar het is niet met Laurie. Aan een vriend schreef ze: Jo had een literaire oude vrijster moe-

Sinds 1868 is 'Little women' onophoudelijk in druk geweest

ten blijven'. Maar ze voelde zich zo onder druk gezet dat ze niet durfde te weigeren, en koos 'uit perversiteit een eigenaardige partij voor haar'. Aan het einde van deel twee is effectief elke March-zus getrouwd. Of

'Oude vrijster' Louisa May Alcott. © r

dood. Jo moest dus doen wat Louisa May Alcott zelf nooit deed, zij bleef ongehuwd. Daarover deed ze de beroemde uitspraak: 'Ik blijf liever een oude vrijster en bepaal mijn eigen koers'. Maar de enige manier waarop Alcott voor zichzelf een leven als onafhankelijke vrouw kon garanderen was om haar literaire alter ego uit te huwelijken. In de echte wereld mocht Louisa May Alcott dan een 'oude vrijster' zijn, haar heldin kon dat niet. Zo'n boek zou niet verkopen.

Wat zou ze aan het papier toevertrouwen als ze geen geldgeile uitgever in haar oor stond te higen? Ik wens Louisa May Alcott van ganser harte een verrijzenis toe. Een leven waarin ze kan schrijven, niet om geld te verdienen, maar puur om het schrijfplezier.

Jozefien Van Beek is medewerker van de *Standaard der Letteren*. In de rubriek **De verrijzenis** laat we elke dag van de paasvakantie iemand uit de dood opstaan. **Morgen:** Maaike Neuville over de tijd.